

Na čem na světě záleží (Lk 10,1-20)

Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal je po dvou před tváří svou do každého města i místa, kamž měl sám přijíti. A pravil jim: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žni, ať vypudí dělníky na žeň svou. Jdětež. Aj, já posílám vás jako berany mezi vlky. Nenostež s sebou pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného na cestě nepozdravujte. A do kteréhožkoli domu vejdete, nejprve rcete: Pokoj tomuto domu. A bude-liť tu který syn pokoje, odpočineť na něm pokoj váš; pakli nic, k vámť se navrátí. A v témž domu ostaňte, jedouce a pijíce, což u nich jest. Nebo hoden jest dělník mzdy své. Nechod'tež z domu do domu. Ale do kteréhožkoli města vešli byste a přijali by vás, jezte, což před vás předloží. A uzdravujte nemocné, kteříž by v něm byli, a rcete jim: Přiblížiloť se k vám království Boží. A do kteréhožkoli města vešli byste, a nepřijali by vás, vyjdouce na ulice jeho, rcetež: Také i ten prach, kterýž se přichytil nás z města vašeho, vyrážíme na vás. Ale však to vězte, žeť se jest přiblížilo k vám království Boží. Pravím zajisté vám, že Sodomským v onen den lehčeji bude nežli tomu městu. Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a v Sidonu činěni byli divové ti, kteříž v vás činěni jsou, dávno by v žini a v popele sedíce, pokání činili. A protož Týru a Sidonu lehčeji bude na soudu nežli vám. A ty Kafarnaum, které jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo budeš. Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdáť tím, kdož mne poslal. Potom navrátilo se s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i ďáblové se nám poddávají ve jménu tvém. I řekl jim: Viděl jsem satana jako blesk padajícího s nebe. Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřitele, a nic vám neuškodí. Avšak z toho se neradujte, žeť se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.

Milí přátelé,

řekněme, že by někdo chtěl zjistit, co je na světě důležitého, co hýbe, tak říkajíc, světem, a otevřel by třeba proto noviny. Po několika předuležitých zpávách, jako že pan X z koalice se pohádal s panem Y z opozice by narazil na dobrých deset stránek věnovaných ekonomickým tématům. A řekl by si -t o je ono! To všichni říkají, že ekonomika hýbe světem, podřizue se jí politika i kultura, sami mocní politici jsou vůči ní bezmocní

Dobře, smiřme se s tím prozatím, světem vládne ekonomika. Takže tím nejdůležitějším na světě je něco, jakési neosobní síly, které mohou živelně poškodit a srazit do prachu třeba celou zemi a za nimiž jen nezřetelně vidíme také určité lidské postavy? Ale je otázka zdali i ony - myslím pochopitelně ony velké finanční magnáty a lidi podobného rangu - mají nakonec na chod událostí opravdový vliv. Ale pozor, co je to ten svět, kterému vládne? Nemáme zde ovšem v první řadě na mysli rostliny a mořské ryby nebo ptáky; myslíme tím lidi. Takže lidé si nechávají vládnout něčím neosobním. A přitom prvním úkolem člověka (Gn1,28) je : *Plod'tež se a rozmnožujte se, naplňte zemi a podmaňte ji; a panujte nad rybami mořskými, nad ptactvem nebeským i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.*

Nu dobrá, řekněme si, není to první dobrý slouha, z něhož je je zlý pán, okamžitě, jakmile si ho necháme přerůst přes hlavu. Musíme tu ekonomiku dostat do rozumných, zvladatelných poměrů,

žádné koncerny a kilometrové haly fabrik: pěkně malá rodinná hospodářství, nějaké ty sodovárny a pekárny – a každý budeme moci využívat z dober světa, který máme ovládat.

Jenže – máme *panovat* nad zvířaty a vládnout zemi, ale – znamená to, že můžeme obé jen tak využívat ke svému prospěchu? Neznamená vládnout v první řadě *starat se*? Inu ovšem. Správně vládnout zemi budeme jen tehdy, když se budeme harmonicky starat o potřeby své i ostatních tvorů, obyvatelů planety. Ne ekonomika *ekologie* je ta pravá volba – a ta nás nakonec k harmonickému hospodaření dovede.

Ano, to možná bylo úkolem člověka kdysi, v dávné minulosti, ale když se začteme do našeho úryvku, najdeme tam něco jiného. Učedníci Kristovi jsou posláni do měst, *k lidem* a těm patří jejich poselství – neboť opravdu jen člověk může porozumět člověku. O to ostatní, o vše, co není toto *evangelium*, si mají dělat pramalé starosti. Na prvním místě jim Pán říká: *Nenostež pytlíka ani mošny...* Ano, na peníze a prospěch musí Kristův učedník rezignovat na prvním místě. A ani o ostatní nemá mít přehnanou starost: *...jezte, což před vás předloží...nebo hoden jest dělník mzdy své.*

To nejdůležitější na světě (tedy na našem, lidském světě) pro nás, pro lidi, je člověk. Jemu patřila veškerá péče Kristova a jemu má patřit i péče naše. A nemůže to za nás udělat nikdo jiný – jen člověk je schopen být poslem, nést v sobě poselství – tedy nést Krista. A budeme-li lidmi nesoucími druhým lidem v sobě Krista, nemusíme mít už starost o mnoho dalšího. A víme-li, že tomu tak je, nemusíme se ani bát přijmout od druhých, čím nás mohou obdarovat, nemusíme se bát říci si o svou mzdu.

V novinách se o tom nedočteme. Ale proč vlastně? Jaké by to bylo, kdybychom jednoho krásného dne v novinách četli místo debaty o kurzu akcií třeba takové vybídnutí: **LIDIČKY ROZHLÉDNĚTE SE KOLEM SEBE, KDE TEĎ PRÁVĚ SEDÍTE, NEBO SOTJÍTE! KDO TO JE VEDLE VÁS? NEMÁ NÁHODOU V OČÍCH SMUTEK, NEBO JINOU BOLEST? CO BYSTE PRO NĚJ MOHLI MÍT? A TEN NA DRUHÉ STRANĚ, NEDAL BY ZASE RÁD ON NĚCO VÁM...?**

Dobrá, noviny nám to neřeknou, ale dělejme to my sami. Jsme k tomu Kristem vysláni na svět.